

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.013/2026/9.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szatmári Sarolta ügyvéd Cím4) által képviselt Felperes1 Cím2 alatti lakos felperesnek, a dr. Mágori Zsolt Tibor ügyvéd (Cím5) által képviselt Alperes1 Cím1 alatti székhelyű alperes ellen, elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 6.M.70.152/2024/42. számú ítélete ellen a felperes által 45. és az alperes által 46. sorszámon előterjesztett fellebbezések alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 1 401 082 (egymillió-négyszázegyezer-nyolcvankettő) forintra felemeli, egyebekben helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 225 858 (kettőszázhuszonötezer-nyolcszázötvennyolc) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 182 383 (száznolcvankettőezer-háromszáznolcvanhárom) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2015. november 9. napjától állt az alperes alkalmazásában teljes munkaidőben, védőnő munkakörben. Rajta kívül más védőnő az alperes alkalmazásában nem volt.

[2] A 2017. november 6. napján kelt munkaszerződés-módosítás szerint megállapodtak abban, hogy a közöttük létrejött munkaszerződést 2017. november 1. napi

hatállyal akként módosították, hogy a felperes alapbére (havibére) 252 969 forint, kiegészítő illetménye 33 000 forint, munkáltatói döntésen alapuló illetménye 0 forint, munkabér összesen: 285 969 forint.

[3] A munkaszerződést a felek több alkalommal módosították, amelyek alapján a felperes munkabérét 2021. szeptember 1. napjától 2025. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: a perbeli időszak) 2021. szeptember 1. napjától 639 654 forintban, 2023. július 1. napjától 668 168 forintban, 2024. január 1. napjától 691 672 forintban, 2024. március 1. napjától 695 000 forintban határozták meg.

[4] A perbeli időszakban az igénybe vehető támogatási összeg szempontjából kezdetben az egyes egészségügyi dolgozók és egészségügyben dolgozók illetmény- vagy bérnövelésének, valamint az ahhoz kapcsolódó támogatás igénybevételének részletes szabályairól szóló 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet [a továbbiakban: 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet] 15. melléklet 3. pontja szerinti H fizetési osztály 8 fizetési fokozatába (szintjébe), majd 2024. január 1. napjától a H fizetési osztály 9 fizetési fokozatában, 2024. március 1. napjától 10. melléklete szerint az V. fizetési osztály alap kategóriájába tartozott.

[5] A felperes 2021. szeptember 1. napjától december 31. napjáig 100 000 forint, 2022. évben összesen 510 677 forint, 2023. évben 390 000 forint, 2024. évben 430 000 forint, 2025. évben 2025. június 30. napjáig 150 000 forint, mindösszesen 1 580 677 forint egyből juttatásban részesült a munkabérére felül.

[6] Az alperes a perbeli időszakban a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelőtől (a továbbiakban: NEAK) folyósított finanszírozási összeget a felperes munkabérére használta fel, azokkal elszámolt.

[7] A felperes a véglegesen fenntartott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest

[8] A kereset indokaként hivatkozott arra, hogy a foglalkoztatásának alapját az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev. tv.), az Mt., az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) és az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) képezik, az Eütev. tv. 4. § a) pontja szerint minősülő egészségügyi dolgozó.

[9] Azt állította, hogy a védőnők 2019. évben bekerültek az ágazati illetménytábla hatálya alá. A jogalkotó célja az volt, hogy a védőnőket a többi szakdolgozó bérszínvonalára

emelje, az ő garantált illetményüket is rendezze és a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet melléklete alapján állapítsa meg. Ennek azt is kellett volna jelentenie, hogy a korábbi (béremelést finanszírozásban pótló) kiegészítő támogatások beépülnek az alapilletménybe és nem elenyésznek.

[10] A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 7. mellékletében található bértáblában szereplő összegek a következő, jogszabály által meghatározott bérelemeket tartalmazzák: korábbi Kjt. bértábla szerinti illetmény, védőnői kiegészítő pótlék, bértámogatás. Továbbá 2022. január 1. napjától a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 76/A. § (4) bekezdése, 76/D. § (4) bekezdése és 76/L. § (1) bekezdése alapján járó díjazás a garantált illetmény részét képezi, és akként fizetendő ki. A 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet további munkabér-elemként tartalmazza a pontfinanszírozás alapján járó 12%-os díjazást, amely a részére nem került kifizetésre. A 12%-os díjazás jogellenes elvonása csökkenti a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 5. § (3) bekezdés a) pontja szerinti saját jogú nyugellátás alapjául szolgáló munkabér összegét, sérti továbbá a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. § (2) bekezdését is, mivel ezen összeget a munkáltatónak kötelezően figyelembe kell vennie a távolléti díj számítása során.

[11] Hivatkozott arra, hogy a munkabére idő- és teljesítménybér összekapcsolásával áll össze. A 12%-os díjazás teljesítménybérnek tekintendő, amely esetében a teljesítménykövetelmény a tárgyévet megelőző év szeptember 30. napjáig leadott tanulói létszám. Hivatkozott a Szegedi Ítéltábla Mf.40.053/2023/9. számú, és a Szolnoki Törvényszék M.70098/2022/13. számú ítéletére, amely határozatok a 12%-os díjazás teljesítménybér minőségét támasztják alá. A 12%-os díjazás jogcímén igényelt juttatásból az alperes által kifizetett cafetéria címén kifizetett összegeket levonásba helyezete.

[12] 2024. március 1. napjától a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet nem alapbéremelésről, nem finanszírozás emelésről, hanem – az alapbéremelés hónapjától alkalmazandó – béremelésről szól. Az alperes megigényelte az új alapbéremelés fedezetét, azonban nem fizette ki a részére, amivel megsértette a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 4. § (3) bekezdését.

[13] A munkáltatói döntésen alapuló illetményrész olyan, az alperes által egyoldalúan vállalt kötelezettség, amely egy munkaszerződés-módosításban került megállapításra. 2017. november 10. napjáig az alperes a munkáltatói döntésen alapuló illetményt a munkabér (illetmény) külön nevesített elemeként kezelte, majd az alpbér részeként a különböző hatállyal bekövetkezett munkaszerződés-módosításokkal.

[14] Kúriai döntésekre hivatkozva kifejtette, hogy a munkáltató nem kezelheti a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt – külön intézkedés nélkül, utólag – a jogszabályváltozás miatt megemelkedő garantált illetmény fedezetének. Álláspontja szerint

semmilyen kifejezett munkáltatói döntés nem történt a munkáltatói döntésen alapuló illetmény megszüntetése vagy visszavonása kapcsán, a felek között létrejött munkaszerződés-módosítás mindössze azt támasztja alá, hogy a felek ezt az alapbér részévé tették, és az alapbérbe beépítve egészen 2023. június 30. napjáig létezett.

[15] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[16] A felperes első kereseti kérelmével összefüggésben előadta, hogy a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdése a védőnői szolgáltató (és nem a védőnő) havi díjazásáról rendelkezik, mindazonáltal ez nem teljesítménybérnek minősül a felperesi érveléssel ellentétesen. A rendelkezés alapján a szolgáltató havi díjazásának legalább 12%-át köteles a védőnő díjazására fordítani. Álláspontja szerint tehát ez semmiképpen nem tekinthető teljesítménybérnek és bérnek sem, hanem az a felperesi munkabér egy részének finanszírozási forrása.

[17] A 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 76/A. § (1) bekezdés, a 76/D. § (4) bekezdése és a 76/L. § (4) bekezdése szerinti védőnő díjazására fordítandó finanszírozási díjkülönbözetek egy adott időponttól kezdődően emelték meg a védőnő díjazását, azonban a 76/L. § (4) bekezdése, mint utolsó ilyen típusú béremelés már tartalmazza a 21. § (4) bekezdése szerinti 12% fejkvóta szerinti finanszírozási díjrészt is, vagyis ez a garantált illetménybe beleszámítandó.

[18] Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.004/2025/5. számú ítéletére, amely rögzítette, hogy a 12%-os díjazást bármilyen jogcímen kifizetheti a munkáltató, az nincs konkrét célhoz vagy bérjogcímhez kötve, és nem tekinthető teljesítménybérnek. Az alperes a felperes részére fizetett egyrészt béren kívüli juttatást, melyet a felperes Széchenyi Pihenőkártyájára utalt át, illetve a felperes nettó összegekben kapta meg.

[19] Az alperes szerint a béren kívüli juttatás megfizetésével a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § szerinti kötelezettségének eleget tett.

[20] A felperes második kereseti kérelmével összefüggésben előadta, hogy a felperes munkaviszonya 2016. november 9. napjától 2017. november 9. napjáig határozott időre szólt. A 2017. november 7. napján kelt munkaszerződés-módosítás a 2017. november 9. napjáig tartó, határozott idejű munkaviszonyt két tekintetben módosította a felek közös megegyezésével. Egyrészt a felperesnek megállapított munkáltatói döntésű illetményrészt vonta vissza, egyúttal ugyanilyen összeggel megemelte a felperes havi alapbérét, másrészt a kiegészítő illetményt állapította meg. A felek ennek a szerződésnek a munkabérre vonatkozó részét módosították 2017. november 1. hatállyal a munkaviszonyból hátralévő 9 napra. Hangsúlyozta, hogy a munkáltatói döntésű illetményrészre való jogosultság 2017. november 9. napjával egyértelműen megszűnt a felek egyező akaratával.

[21] A munkaviszonyt határozatlan időre módosító munkaszerződésben a felek nem is egyeztek meg a munkáltatói döntésű illetményrész tekintetében. A 2017. november 7. napján kelt munkaszerződés módosítás 2017. november 10. napi hatállyal módosította a munkaviszonyt és mivel 2017. november 1. hatállyal már nem volt munkáltatói döntésű béreleme a felperesnek, így a munkabért nem érintette.

[22] Hivatkozott a Kúria Mfv.10.512/2018. számú eseti döntésére is, amely azért releváns jelen ügyben, mert a munkáltatói döntésű illetményrész eleve a közalkalmazottaknál felmerülő bérelem volt, munkaviszonyban állóknál nem. A határozat arra vonatkozik, hogy a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) illetményrendszere egy törvényen alapuló megállapodás, ezért a garantált illetménynél magasabb összegre, a Kjt. 66. § (7) bekezdése alapján megállapított, munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt is magában foglaló magasabb illetményre jött létre adott esetben a felek között a megállapodás, és megállapodásnak tekintendő a munkaszerződés is. A munkáltatói döntésen alapuló illetményrész nem minősülhet a munkáltató Mt. 16. §-a szerinti egyoldalú kötelezettségvállalásnak.

[23] A felperesnek a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pont szerinti bértámogatás-változás miatti különbözetten alapuló kereseti követeléseivel összefüggésben előadta, hogy ezen rendelkezés nem a béremelésről, hanem az alperes által béremelésre igényelhető támogatásról szól. A csatolt kimutatásokkal bizonyítani tudja, hogy a Korm. rendelet 15. melléklete szerinti összegeket teljes egészében felperes munkabérére fordította.

[24] A felperes 2021. szeptember 1. és 2021. december 31. közötti időszakban érvényes 467 970 forint bére már tartalmazta a 33 000 forint védőnői kiegészítő pótlékot és abban már benne volt az ún. 76-os §-ok szerinti 97 100 forint emelés is, az alperes ehhez képest egészítette ki a munkabérét 639 654 forintra.

[25] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek

- a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdésének megsértésére tekintettel 2021. szeptember 1. napjától 2025. június 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 533 633 forint elmaradt munkabért, és annak 2023. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát;
- a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pont 2021.12. havi és 2022.01. havi időállapotának különbözete (H8 kategória) jogcímén 2022. január 1. napjától 2023. június 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 1 768 932 forint elmaradt munkabért, és annak 2022. szeptember 30. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát;
- a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pont 2023.06. havi és 2023.07. havi időállapotának különbözete (H8 kategória) jogcímén 2023. július 1. napjától 2024. február 29.

napjáig terjedő időszakra bruttó 1 373 472 forint elmaradt munkabért, és annak 2023. október 30. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát;

- a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pont (2024.02. havi időállapot), valamint a 10. mellékletnek a különbözete (H9 kategória) jogcímén, 2024. március 01. napjától 2025. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra bruttó 3 332 916 forint elmaradt munkabért, és annak 2024. november 30. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát; valamint

- 514 801 forint perköltséget.

[26] Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az állam 95 000 forint perköltséget köteles megfizetni a felperesnek, és hogy az eljárás során felmerült 165 154 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[27] Az ítélet indokolásában hivatkozott az Mt. 14. §-ában, a 16. § (1)-(3) bekezdésében, a 28. § (1) és (7)-(9) bekezdésében, a 42. § (1), (2) bekezdésében, a perbeli időszakban hatályos 43/1999. (III.3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdésében, a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/A. (2) bekezdésében, a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. (3) bekezdésében foglaltakra.

[28] Az elsőfokú bíróság először a felperesnek a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdésére alapított követelését vizsgálta.

[29] Hangsúlyozta, hogy a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet alapvetően az egészségügyi szolgáltató által ellátott tevékenység Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának szabályait állapítja meg, ez a Korm. rendelet nem a védőnői illetmény megállapítására, az illetmény egyes elemeinek meghatározására vonatkozó szabályokat tartalmazza. A 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. §-a két pótlékot nevesít, a 21. § (10a) bekezdése rendelkezik a védőnői kiegészítő pótlékról, a 21. § (11) bekezdése pedig a területi pótlékról, további pótlékot ez a jogszabály a védőnők esetében nem határoz meg.

[30] A 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdés utolsó mondata szerint a jogszabály szerint számított pontérték és a jogszabály szerint meghatározott egy pontra jutó forintérték szorzata alapján került meghatározásra a védőnői szolgáltató havi díjazásának mértéke, mely havi díjazás legalább 12%-át köteles közvetlenül a védőnő díjazására fordítani a szolgáltató. A jogszabályhely szóhasználata szerint a „fordítani” kifejezés nyelvtani értelmezése alapján a havi díjazás legalább 12%-át köteles a szolgáltató a védőnő részére kifizetni. A jogszabály azonban nem határozza meg, hogy ezt külön pótlékként köteles nevesíteni és kifizetni a szolgáltató, továbbá azt sem határozza meg, hogy ezt milyen formában kell a szolgáltatónak megtennie.

[31] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdése alapján a pontfinanszírozás összege az alperes, mint egészségügyi szolgáltató jogszabályban meghatározott bevétele és abból kizárólag azt az összeget kell közvetlenül a védőnő díjazására fordítania, amely kapcsán a jogszabály így rendelkezik, a jogszabály azonban azt nem határozza meg, hogy milyen jogcímű juttatásként kell a fenti összeget a szolgáltatónak a védőnők felé kifizetnie, e tekintetben szabad kezét adott a munkáltatóknak.

[32] Utalt a Kúria Mfv.10.050/2025/4. számú határozatában foglaltakra, melyben a Kúria kimondta, hogy a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdése nem a védőnőknek kifizetett díjazás folyósításáról, hanem a védőnői szolgálatot fenntartó szolgáltató díjazásáról rendelkezik, és e körben állapítja meg a havi kifizetés szükségességét. E rendelkezésből ugyanakkor nem következik, hogy a szolgáltatónak meghatározott számítások alapján átutalt havi összeget az érintettek részére havonta kell folyósítani. A díjazás kitétel nem jelenti azt, hogy a folyósítandó összeget illetményként, illetménypótlékként vagy alpbéreként kellene folyósítani. Ez a juttatás nem felel meg az Mt. 138. §-ban szabályozott teljesítménybérnek sem. A Kúria rögzítette továbbá, hogy az egyéb jogcímen különböző időszakban és rendszerességgel kifizetett juttatások betudhatók e körben.

[33] Az elsőfokú bíróság a perben megállapította, hogy felperes havi bére a perrel érintett időszakban megfelelt a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/A. §-ában foglaltak alapján a 7. melléklet, majd Eütev. 2. melléklet szerinti bértáblában foglaltaknak, felperes a besorolásához igazodó, a jogszabályok által előírt minimum összeget megkapta és az alpbéren felül egyéb béren kívüli juttatásban is részesült, a perrel érintett időszakban, összesen 1 820 677 forint összegben.

[34] Az elsőfokú bíróság a felperes által kiszámított és általa levont béren kívüli juttatás címén kifizetett összegeket vette alapul ezen jogcímen előterjesztett igény kapcsán, ezért az alperest 2021. szeptember 1. napjától 2025. június 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 533 633 forint elmaradt munkabér és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte.

[35] A felperes másodikként, a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. § (3) bekezdésének, az Mt. 16. § (1) bekezdésének, valamint az Mt. 14. § megsértésére tekintettel előterjesztett kereseti követelését az elsőfokú bíróság az alábbiak alapján nem találta alaposnak:

[36] A felperes munkaviszony keretében volt foglalkoztatva az Mt. alapján, munkabérben részesült. A munkabér fogalmát az Mt. és az egyéb jogszabályok nem határozzák meg, az Mt. 12. §-a alapján kialakult bírói gyakorlat pedig munkabérnek tekint

minden olyan pénzbeli és természetbeni juttatást, amelyet a munkavállaló a munkavégzésére tekintettel – közvetlenül vagy közvetve – kap.

[37] A felperes munkabérének megállapítására azonban a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet és a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet egyes rendelkezéseire is figyelemmel kellett lennie az alperesnek. Jóllehet, hogy a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet az alperesre és a NEAK-ra mint finanszírozóra terjed ki, azonban a védőnők juttatásaira, bérezésére vonatkozóan is tartalmaz szabályokat a fent kifejtettek szerint. A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/B. § d) pontja szerint a védőnő alapbére (garantált illetménye) nem lehet kevesebb, mint a 7. melléklet szerinti, mely melléklet a perbeli időszakban többször módosult. Ezen követelménynek az alperes a perbeli időszakban maradéktalanul eleget tett azzal, hogy egyes időszakokban a felperes bérét a minimum összegtől magasabb összegben állapították meg a felek.

[38] A csatolt munkaszerződés-módosítások alapján megállapította, hogy a perbeli időszak kezdete előtt a felperes munkabére több összegből tevődött össze, külön összegben szerepelt alapbér (havibér) és munkáltatói döntésen alapuló illetmény. A felek a 2017. november 6. napján kelt munkaszerződés módosítás szerint megállapodtak abban, hogy a felperes alapbére (havibére) 252 969 forint, kiegészítő illetménye 33 000 forint, munkáltatói döntésen alapuló illetménye 0 forint, munkabére összesen: 285 969 forint.

[39] Ezen megállapodást a munkaszerződés közös megegyezéssel történő módosításának tekintette, hiszen a megállapodást mindkét fél aláírta. A munkabér meghatározása nem minősül az Mt. 16. §-a szerinti egyoldalú kötelezettségvállalásnak. A megállapodás alapján a felperes 2017. november 1. napjától a továbbiakban külön nem tarthat igényt a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészre, mivel az az alapbérbe a felek megállapodása alapján beépült. Az alapbér immár tartalmazta az előtte két címen – alapbér és munkáltatói döntésen alapuló illetmény – megjelölt munkabér-részt, akként, hogy a felperes munkabére ezáltal nem csökkent.

[40] A fenti megállapodást a felperes nem támadta meg az Mt. 28. §-ában foglaltak alapján, a megtámadás határideje letelt, továbbá a megállapodásban foglaltak szerint is a megállapodásból eredő igény érvényesítésére vonatkozó idő, az elévülési idő is eltelt a keresetlevél benyújtása előtt. Előzőek szerint a 2017. november 1. napi hatállyal létrejött megállapodás alapján a felperes az ott megállapított „munkabér összesen” megjelölésű munkabérre jogosult, külön munkáltatói döntésen alapuló illetményrész ettől az időponttól nem illette meg.

[41] Utalt a Kúria Mfv.III.10.622/2017/4. számú ítéletére, melyben a Kúria egy közalkalmazott illetményével összefüggésben mondta azt ki – hivatkozva a kialakult bírói gyakorlatra –, hogy a kinevezés szerinti illetményben a feleknek meg kell állapodniuk. A jogszabály kötelező rendelkezésén alapuló rész a garantált illetmény és a pótlékok, míg a

garantált illetményt növelő részre, azaz a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészre nézve és annak módosítását illetően a munkáltatót írásbeli intézkedési kötelezettség terheli. A munkáltatói döntésen alapuló illetményrész a garanciális feltételek mellett „csökkenthető” vagy „átcsoportosítható”, azaz a munkáltató dönthet úgy is, hogy a garantált illetmény kötelező növelése mellett a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt változatlan összegben biztosítja, de dönthet úgy is, hogy ebből biztosítja a garantált illetmény növelését, azaz csökkenti a munkáltatói többlétszámot. Az előbbi esetben értelemszerűen növelni kell az illetményt (közös megegyezéssel), az utóbbi esetben az illetmény nem változik.

[42] Ezen elvek jelen ügyben is érvényesek, azaz mivel a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész nem jár alanyi jogon a felperesnek, mert ez a juttatás munkáltatói döntésen, mérlegelésen alapul, és a felek között megállapodás jött létre, amellyel ezen rész az alapbérbe beépítésre, ahhoz hozzáadásra került. Ezen a jogcímen a felperes a továbbiakban kifizetésre nem jogosult, ezt a kereseti kérelmét ezért az elsőfokú bíróság elutasította.

[43] A felperes harmadik, negyedik és ötödik pontban előterjesztett kereseti kérelmeinek vizsgálata során abból indult ki, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. § (3) bekezdésében foglaltak értelmében a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendeletben rögzített illetmény-, illetve bértáblák változása miatti alapbér növekedést az alperesnek biztosítani kellett volna a felperes számára, mivel a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet szerinti támogatást megigényelhette a felperes vonatkozásában. A felperesre irányadó melléklet szerinti, egyes fizetési osztályokhoz és fokozatokhoz (szintekhez) tartozó támogatásként igényelhető összegek jogszabály általi változásával, megemelésével akarta a jogalkotó a védőnők béremelését biztosítani.

[44] A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. számú mellékletének 3. pontjában – mely a védőnők illetmény- vagy bérnövelésére tekintettel igényelhető támogatási összeget tartalmazza fizetési osztályonként – szereplő összegek egyes időpontokban változtak. A perbeli időszakban elsőként a 2021. december (239 970 forint) és 2022. január (338 244 forint) havi, a H8 fizetési kategóriához tartozó különbözettel (98 274 forinttal) kellett volna megemlíteni a felperes munkabérét 2022. január 1. napjától, majd másodikként a 2023. június (338 244 forint) és július (440 168 forint) havi, szintén a H8 fizetési kategóriához tartozó különbözettel (101 924 forinttal) 2023. július 1. napjától, végül 2024. március 1. napjától az ekkortól hatályba lépő 10. számú mellékletben (mely az alapellátásban egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló egészségügyi szakdolgozók illetmény- vagy bérnövelésére tekintettel igényelhető támogatási összeget tartalmazza) V. fizetési osztály alap kategóriához tartozó összeg (480 478 forint) és a korábban 2024. február 29. napjáig hatályos 15. melléklet 3. pontjában a H9 fokozathoz tartozó összeg (463 672 forint) különbözetével (16 806 forinttal).

[45] A fentiek figyelembevételével az elsőfokú bíróság a felperes számítását – amelyben levezette a számítás módszerét, valamint azt, hogy mely összegeket, mely időszakokra igényli – elfogadta, tekintettel arra is, hogy az alperes a számítás összezszerűségét nem vitatta.

[46] A jogszabály változásából adódó emeléseket az alperesnek a felperes éppen aktuális béréhez igazodóan kellett volna elvégezni és az előírt különbözeti összegekkel a felperes munkabérét megemelni akkor is, ha a felperes illetménye a jogszabály által előírt minimum összegnél magasabb volt.

[47] A fentiekre tekintettel a 3., 4. és 5. pontban előterjesztett igényeket az elsőfokú bíróság alaposnak találta, így a felperes által igényelt összegek (összesen 6 475 320 forint) megfizetésére kötelezte az alperest a felperes által meghatározott időponttól számított törvényes késedelmi kamatokkal együtt.

[48] A felperes kereseti kérelméhez, a 8 917 613 forinthez képest összesen 7 008 953 forint és törvényes késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte az alperest, így a perben 78,6%-ban pernyertes lett.

[49] Az elsőfokú bíróság a felperes által felszámított perköltség összegéből a 2025. május 7. napján megtartott tárgyalás vonatkozásában felszámított 95 000 forintot (költségjegyzék nyomtatvány 4. sor) nem vette figyelembe, mivel a tárgyalás halasztására a felperes kérelmére került sor azért, mert keresetváltoztatást kívánt előterjeszteni. Előzőek alapján ugyanezen indokokra figyelemmel a II. számú keresetváltoztatás szerkesztésére felszámított 120 000 forintot (5. sor), majd a NEAK finanszírozások levezetésére vonatkozó előkészítő irat tekintetében felszámított 15 000 forintot (6. sor) és a munkáltatói döntésen alapuló igénnyel kapcsolatos előkészítő iratra felszámított 57 000 forintot (9. sor) sem vette figyelembe, mivel ezen iratokat a felperes saját elhatározásából terjesztette külön okiratban elő, azok külön előkészítő irat formájában történő benyújtásának indokoltságát nem találta megalapozottnak.

[50] Nem vette figyelembe továbbá az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött, a tőkekövetelés 9%-ában meghatározott 802 585 forint ügyvédi munkadíjat (13. sor), tekintettel arra, hogy a perköltség megállapításánál a bíróságnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben (a továbbiakban: IM rendelet) foglaltakat kell figyelembe venni, melynek 2. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján ügyvédi költségként a megbízási szerződés szerinti munkadíj és indokolt készkiadás számítható fel. A felperes által ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött munkadíj az IM rendelet szerinti munkadíjnak nem minősíthető, csak az okírszerkesztéssel és tárgyaláson ellátott jogi képvisellel felmerült munkadíj vehető figyelembe ügyvédi költségként.

[51] Az elsőfokú bíróság a fent kifejtettek szerint az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltak alapján a felszámított összegből levont összesen 1 104 585 forintot, és összesen 927 500 forint alapulvételével állapította meg a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét a 78,6%-os pernyertességére tekintettel 729 015 forintban.

[52] Az alperes perköltségét az általa felszámított 1 001 000 forint és a 21,4%-os pernyertességi aránya alapján 214 214 forintban határozta meg, így a két összeg különbözeteként (927 500 forint - 214 214 forint) 514 801 forint perköltség megfizetésére kötelezte a nagyobb részben pervesztes alperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján. Figyelemmel volt a Pp. 83. § (4) bekezdésében foglaltakra is, mivel a felperes a perfelvételi szakban szállította le keresetét, ezért a leszállított rész vonatkozásában nem minősül pervesztesnek.

[53] Rögzítette azt is, hogy a 2025. november 12. napján megtartott tárgyalás vonatkozásában adminisztrációs hiba folytán az alperes idézése nem volt szabályszerű. Ezen a tárgyaláson a felperesi jogi képviselő megjelent, erre a tárgyalásra a jogi képviselet ellátására 95 000 forintot számított fel, mely perköltséget a Pp. 93. § (3) bekezdése és 34/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az állam fizeti meg felperesnek az ítélet jogerőre emelkedését követően a 34/2017. (XII. 27.) IM rendelet 1. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a kifizetéshez szükséges iratok kézhezvételétől számított tizenöt napon belül.

[54] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét és az illetékszámítás alapját 2 752 560 forintban állapította meg és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján a perben felmerült 165 154 forint eljárási illetékről akként rendelkezett, hogy az a felperes munkavállalói költségkedvezménye, valamint az alperes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdésében foglaltak alapján az állam terhén marad.

[55] **Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést nyújtott be.**

[56] **A felperes** az öt megillető perköltség összegszerűsége tekintetében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását akként, hogy a felperesi ügyvédi munkadíjat az ítéltábla 1 615 296 forint összegre emelje fel.

[57] A fellebbezés indokolásában elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a költségjegyzék szerint az elsőfokú bíróság által figyelembe nem vett tételek mindösszesen: (287 000 forint + 802 585 forint) 1 089 585 forint ügyvédi munkadíj. Ehhez képest az ítéleti indokolás [85] pontja szerint az elsőfokú bíróság 1 104 585 forint összeget nem vett figyelembe – vélhetően kétszer számolva a költségjegyzék 6. pontjában szereplő 15 000 forintos összeget (1 104 585 forint – 1 089 585 forint = éppen 15 000 forint). Az ítélet a szóveges indokolása szerint az elsőfokú bíróság által figyelembe nem vett ügyvédi munkadíj tekintetében számítási hibát tartalmaz.

[58] Az ítéleti indokolás [85] pontja szerint helytelenül állapította meg továbbá a teljes, költségjegyzék nyomtatványon felszámított elsőfokú felperesi perköltséget is és a számszaki hiba miatti téves összeget alapulvéve arányosította a felperesi pernyertességi rátának (78,6%) megfelelően a felperesi ügyvédi munkadíjat.

[59] A felperes nem értett egyet a költségjegyzék 4. és 5. sorában szereplő, az elsőfokú bíróság által levonásba helyezett tételekkel sem. Ennek indokaként azt állította, hogy a 2025. május 27. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a tárgyalást a Pp. 192. § (1) bekezdés c) és d) pontja alapján halasztotta el, elfogadva a felperesi jogi képviselő betegségre történő hivatkozását, tehát az önhiba hiányát [ld. 6.M.70.152/2024/18. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 3. bekezdésében foglalt végzés]. Hivatkozott arra is, hogy az alperesi jogi képviselő sem ellenezte a tárgyalás elhalasztását, az újabb tárgyalás kitűzéséhez ekképpen tehát hozzájárult, így perjogilag a halasztás alapja a felperesi vélemény szerint közös kérelemnek minősül, amire tekintettel kétséges az ítéleti indokolás [82] pont második mondatában foglalt megállapítás, miszerint a tárgyalás halasztására a felperes kérelmére került sor.

[60] A felperesi jogi képviselő számára a kereset felemelése és a tárgyalás elhalasztása az alperessel egyetértésben engedélyezésre került az elsőfokú bíróság által, így az elsőfokú bíróság alaptalanul vonta le a 2025. május 27. napján tartott tárgyaláson való megjelenés díját, illetve a kereset felemelésének szintén engedélyezett okiratszerkesztési díját. A felperesi jogi képviselő a jelzett tárgyaláson azon túlmenően, hogy megjelent, érdemi nyilatkozatokat tett és bizonyítékként okiratot is csatolt a perben, amely teljesen független attól, hogy utóbb számára az elsőfokú bíróság lehetőséget biztosított-e a keresete felemelésére vagy sem. Ebből a szempontból is aggályos tehát az elsőfokú bíróság álláspontja, amely szerint a felperest ne illetné meg a jogi képviselő által felszámított megjelenési költség és okiratszerkesztési díj.

[61] Az elsőfokú eljárás során az alperes ellenkérelme és egyéb beadványai csupán a felperes valamennyi kereseti kérelmének elutasítására, illetve az alperes perköltségének felperes általi megfizetésére irányultak, a felperesi perköltségigény elutasítására vonatkozó kérelmet nem tartalmaztak. Az alperes emellett nem adott elő az elsőfokú eljárásban olyan kérelmet vagy okot, amire tekintettel az elsőfokú bíróságnak mérlegelnie kellett volna eljárása során a Pp. 81. § alapján felszámított felperesi ügyvédi munkadíj mérséklését az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján.

[62] A perköltség mérséklése tekintetében a jelen perben is irányadó volt a Kúria – jóval az elsőfokú eljárás kezdetét megelőzően keletkezett – Pfv.20.887/2023/6. számú precedensképes határozata, amelynek elvi tartalma szerint „a bíróság a felszámított ügyvédi munkadíj és a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység közötti aránytalan voltára alapított perköltség mérséklését részletes tartalmi elemzéssel, az adott ügy konkrét peradataival alátámasztva kell megindokolnia.” Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy a felperesi jogi képviselő 2025. május 27. napján tartott tárgyaláson kifejtett jogi képviseleti tevékenysége után felszámított ügyvédi munkadíj miért volt aránytalan a nevezett

tevékenységgel. Ugyanez igaz a kereset felemelését (és további érdemi nyilatkozatokat) tartalmazó dokumentum megszerkesztésének munkadíjára is.

[63] A felperesi álláspont szerint az elsőfokú eljárásban legfeljebb a költségjegyzék 6. és 9. pontjában felszámolt ügyvédi munkadíj lett volna mellőzhető, azaz 15 000 forint + 57 000 forint = 72 000 forint ügyvédi munkadíj.

[64] A felperes az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíja tekintetében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság felperesi perköltségre vonatkozó döntése – a Pp. 83. § (1)-(2) bekezdésén túl – sérti a IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontját, valamint az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ütev.) 30. § (1) bekezdését.

[65] A felperes és jogi képviselője a jelen eljárásban a keresetlevélhez csatolt megbízási szerződésben foglaltak szerint állapodtak meg a megbízási díjban. E tekintetben a felek az óradíjas elszámolást kombinálták az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíjjal, amely utóbbi díjazási típust az Ütev., mint megbízási díjtípust külön is nevesít. Az itt előadottakra tekintettel tehát az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megbízási szerződésben kikötött munkadíj az Ütev. vonatkozó rendelkezéseire figyelemmel minden további nélkül kiköthető sikerdíjjal kombináltan (a bírói gyakorlat szerint a kizárólag sikerdíj-alapú ügyvédi munkadíj is érvényesíthető a pervesztes féllel szemben). Téves tehát az elsőfokú bíróság jelzett jogszabályhelyekre vonatkozó jogértelmezése, tekintettel arra, hogy az ügyvédi tevékenység eredményessége alapján járó ügyvédi munkadíj is megbízási díjnak minősül, azt jelen ügyben a megbízási szerződés pontos számítási módszerrel tartalmazta is, annak pontos összegét is meghatározta és a költségjegyzék nyomtatvány 13. pontjában felszámította.

[66] Ezzel összefüggésben e körben is hivatkozott a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú határozatára, amelynek megállapításai az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíj mérséklésére (adott esetben teljes levonása esetére) is irányadóak: azt a bíróságnak részletesen indokolnia kell. Az elsőfokú bíróság azonban – a téves jogértelmezésen túl – semmivel nem indokolta meg azt, hogy az elsőfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység miért lett volna aránytalan a megjelölt sikerdíjhoz képest. Ennek kapcsán kiemelendőnek tartja, hogy a sikerdíjas ügyek nem mindennaposak, továbbá az ilyen ügyek mögött minden esetben években mérhető ügyvédi munka áll (a jelen eljárás 2024-ben vette kezdetét). Szintén kiemelendő, hogy ennek a munkának a „gyümölcsét” is számos kiadás terheli. Ahogyan az a hivatkozott ítéletben is olvasható, a Kúria teljes mértékben elismerte és precedensképes határozatban rögzítette azt, hogy „[46] (...) a munkadíj nem az ügyvéd nettó jövedelme, hanem abból finanszírozza a tevékenysége végzéséhez szükséges és indokolt összes kiadását (pl. kamarai díj, biztosítás, irodabérlet, rezsiköltség, alkalmazotti munkabér, eszközök vásárlása és pótlása)”.

[67] Mindezekre tekintettel felperesi álláspont szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul hagyta figyelmen kívül a tőkekövetelés 9%-ában meghatározott, felperes által felszámított, 802 585 forint összegű ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött felperesi ügyvédi munkadíjat.

[68] A felperes utalt arra is, hogy amennyiben az ítéltábla a fellebbezése bármely részét kijavítási kérelemként értékelné, úgy a Pp. 352-353. §-ában foglaltak szerint járjon el.

[69] **Az alperes a fellebbezésében kérte, hogy az ítéltábla**

- a Miskolci Törvényszék 6.M.70.152/2024/42. számú ítéletének azon részét, melyben arra kötelezi az alperest, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. mellékletének 3. pont 2021. 12. havi és 2022. 01. havi időállapotának különbözete (H8 kategória) jogcímén 2022. január 1. napjától 2023. június 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 1 768 932 forint elmaradt munkabért és annak 2022. szeptember 30. napjától a kifizetés napjáig járó, késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát fizesse meg, változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el;
- a Miskolci Törvényszék 6.M.70.152/2024/42. számú ítéletének azon részét, melyben arra kötelezi az alperest, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. mellékletének 3. pont 2023. 06. havi és 2023. 07. havi időállapotának különbözete (H8 kategória) jogcímén 2023. július 1. napjától 2024. február 29. napjáig terjedő időszakra bruttó 1 373 472 forint elmaradt munkabért és annak 2023. október 30. napjától a kifizetés napjáig járó, késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát fizesse meg, változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el;
- a Miskolci Törvényszék 6.M.70.152/2024/42. számú ítéletének azon részét, melyben arra kötelezi az alperest, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. mellékletének 3. pont (2024. 02. havi időállapot), valamint 10. mellékletének különbözete (H9 kategória) jogcímén 2024. március 1. napjától 2025. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra bruttó 3 332 916 forint elmaradt munkabért és annak 2024. november 30. napjától a kifizetés napjáig járó, késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát fizesse meg, változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el.

[70] Az alperes jogi érvelése szerint az elsőfokú bíróság a 256/2013. (VII. 5.) Korm.rendelet 2/B. §-át és a 2/C. §-át tévesen értelmezte. A 2/C. § (3) bekezdése ugyanis arról rendelkezik, hogy a bértáblák változása miatti alaphér növekedés nem biztosítható a munkáltatói döntésű illetményrész csökkentésével. Az elsőfokú bíróság ítéleti bizonyossággal állapította meg az ítélet [71] bekezdésében, hogy a felperest 2017. november 1. napjától – arra tekintettel, hogy a felek a munkaszerződést egyező akarattal módosították – nem illette meg munkáltatói döntésű illetmény. Ez a körülmény azzal járt, hogy a felperest a perrel érintett időszakban már nem illette meg a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. § (3) bekezdésében hivatkozott munkáltató egyoldalú intézkedésével megállapított illetmény, vagyis az alaphéremelés során ezen rendelkezés nem bírt relevanciával.

[71] Az alperes álláspontja szerint ezen rendelkezést nem lehet alkalmazni abban az esetben, ha a munkáltató és a munkavállaló már eleve magasabb összegű munkabérben állapodott meg, mint a Korm. rendelet aktuális időállapot szerinti 7. számú melléklete szerint járna, illetve a jogszabályhely nem arról rendelkezik, hogy a már eleve 7. számú melléklet szerinti összeget elérő vagy azt meghaladó garantált bért a 15. számú melléklet szerinti összeggel még meg kellene emelni.

[72] A 2/C. § (3) bekezdéséből nem olvasható ki az az értelmezés, mely szerint az alperesnek a jogszabály változásából adódó emeléseket a felperes éppen aktuális béréhez igazodóan kellett volna eszközölni. Erről ugyanis az idézet jogszabályhely bizonyosan nem rendelkezik, az elsőfokú bíróság a döntése indokául egyéb jogszabályi rendelkezést pedig nem jelölt meg.

[73] Nem adta magyarázatát az elsőfokú bíróság annak, hogy a 256/2013. (VII. 5) Korm. rendelet 2/C. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésekből hogyan vezethető le az, hogy „a jogszabály változásából adódó emeléseket alperesnek a felperes éppen aktuális béréhez igazodóan kellett volna elvégezni, az előírt különbözeti összegekkel felperes munkabérét megemelni, akkor is, ha a felperesi illetmény a jogszabály által előírt minimum összegnél magasabb volt”, nem interpretálta a rendelkezést a jelen ügyre, lényegében egy, a jogszabályhely szövegétől teljesen eltérő következtetésre jutott.

[74] Az alapbéremelés során az alperes, az elsőfokú eljárásban bizonyítottan és az elsőfokú bíróság által is elismerten a felperes részére, minden emelés időpontjában a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/B. § d) pontját figyelembe vette és a felperes alapbére egyetlen esetben sem volt alacsonyabb, mint az aktuális emelés időpontjában hatályos 7. számú melléklet szerinti garantált bér, márpedig az idézett jogszabályhely kizárólag erről rendelkezik. Az alperes a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. számú melléklete szerint a NEAK-tól bérnövelésre igényelhető finanszírozási összeget teljes egészében a felperes jogszabály szerinti bérnövelésére fordította.

[75] Az alperes álláspontja szerint a fellebbezés számára kedvező elbírálása esetén a felperes pernyertessége nem 78,6%-os, hanem az elsődleges kereseti kérelemmel érintett 553 633 forint összegű követeléshez igazítva 6,2%-os. Ennek megfelelően az alperes pernyertessége 93,8%-os. A felperes összes perköltségét az elsőfokú bíróság 927 500 forint összegben állapította meg, melynek 6,2%-a 57 055 forint, míg az alperes összes perköltségét 1 001 000 forint összegben állapította meg, melynek 93,8%-a 930 930 forint. Mindezek alapján az alperes nagyobb arányú pernyertességére tekintettel a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség $930\,930 - 57\,505 = 873\,425$ forint.

[76] **Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében** kérte, hogy amennyiben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének alperesi fellebbezéssel támadott részét hatályában fenntartaná, az ítélet felperesi perköltségre vonatkozó részét is tartsa fenn hatályában. A jogi

érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyesen nem vette figyelembe a felperes 2025. május 7. napján megtartott tárgyalás 95 000 forintban felszámított ügyvédi munkadíját, ugyanis a felperes kérte a tárgyalás elhalasztását a kereset felemelésére irányuló szándékára tekintettel. A felperes hivatkozása szerint a betegsége miatt nem volt erre korábban lehetősége, azonban az alperes 2025. április 10. napján terjesztette elő érdemi nyilatkozatát, így a felperesnek közel egy hónapja volt arra, hogy a keresetét felemelje. Ezt egyébként a tárgyaláson szóban is megtehetette volna, azonban ezt nem vállalta. A felperes számos beadványt nyújtott be, melyek közül több volt, amelyet felhívás hiányában tett, így szaporítva a terjedelmes peranyagot. Kiemelte, hogy bár a felperes keresetlevele, a II. és III. számú keresetváltoztatása rendkívül terjedelmes, nem mentes az akár oldalakon át történő ismételésektől, melyek az alperes álláspontja szerint érdemi munkát nem jelentenek, legfeljebb az adott szöveg átmásolásával vagy az abba történő beleszerkesztéssel járnak. Mindezek alapján az ügyvédi munkadíj 287 000 forinttal történő mérséklése több, mint indokolt volt.

[77] A sikerdíj alperessel szembeni érvényesítésével kapcsolatban is egyetértett az elsőfokú bíróság [83] bekezdésében rögzített álláspontjával. Az IM rendelet szerint a sikerdíj nem minősül ügyvédi munkadíjnak, nem minősül megbízási díjnak, így az nem számítható fel perköltséggént. Ennek alátámasztására hivatkozott a bírói gyakorlatra, amely a Kúria 2.Kf.27.325/2007/6. számú ítéletében, a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.262/2002/18. számú ítéletében, a Fővárosi Törvényszék M.70.397/2023/25. számú ítéletében és a Fővárosi Törvényszék M.70.970/2021/120. számú ítéletében is megjelent.

[78] Mindezen érvek mentén az alperes álláspontja szerint a felperes a sikerdíjra még mérsékelt összegben sem jogosult, így az elsőfokú bíróság nem sértett anyagi jogi jogszabályt, amikor a sikerdíjat nem tekintette a jelen perben érvényesíthetőnek.

[79] **A felperes a fellebbezési ellenkérelmében** kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását.

[80] Jogi érvelése szerint az elsőfokú ítélet [76] bekezdése pontos összefoglalását adja a felperes több beadványban kifejtett jogi álláspontjának a bértámogatás-különbözetre vonatkozóan. A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet által előírt alapbér növekedést (7. melléklet szerinti összeg) és az egyéb támogatásként igényelhető összegeket (úgy mint bértámogatás) egyaránt biztosítani kell alperesnek, tekintettel arra, hogy a jogalkotó által célzott béremelés kizárólag így valósítható meg és a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 4. § (3) bekezdése tartalmazza az egyértelmű előírást, amely az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásával teljes mértékben összhangban áll: a támogatás kizárólag az esedékes új alapbéremelés hónapjától alkalmazandó béremelésre (és szociális hozzájárulási adóhoz) használható fel, így „akarta a jogalkotó a védőnök béremelését biztosítani”.

[81] A bérjegyzékek tanúsága szerint az alperes soha nem fizette ki a felperesnek a bértámogatás-különbözetet, helyette munkáltatói döntésen alapuló illetményrésszel igyekezett

tompítani (kompenzálni) a jogszabályok által kifizetni rendelt és a ténylegesen kifizetett bér közötti jelentős különbséget úgy, hogy eközben a 2021-2024. évekre vonatkozó NEAK pénzforgalmi kimutatások szerint minden perrel érintett évben felvette a NEAK támogatást.

[82] Hivatkozott a felperes arra is, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 4. § (3) bekezdésének helyes értelmezése szerint a jogalkotó nem a már megállapított alapbér finanszírozását és nem is magának az alapbérnek az emelését célozta, hanem az alapbéremelés hónapjától alkalmazandó béremelést írta elő. Az elsőfokú bíróság az ítéletét a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pontja, valamint a 10. melléklete adott időállapothoz köthető jogszabályi változásokra alapította, és az alperest az ezen változásokból adódó bértámogatás-különbözet kifizetésére kötelezte.

[83] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogi indokolási kötelezettségének eleget tett, a tényállást helyesen és teljeskörűen tárta fel, továbbá döntését a peradatok okszerű mérlegelésével hozta meg. Pusztán azon az alapon, hogy az alperes nem osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, az ítélet nem sértheti a Pp. 346. § (5) bekezdését.

[84] **A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében** a fellebbezésben foglaltakat fenntartotta. Kiemelte, hogy a keresetváltoztatásait az időközben esedékessé vált követeléssel érintett hónapok okán, egy esetben pedig az ún. „76-os pótlékoktól való elállásra tekintettel” terjesztette elő a Pp. 185. § (2) bekezdése alapján, melyen minden esetben megjelent az alperes által előadottakra vonatkozó érdemi reakció is. A sikerdíjra való jogosultsággal kapcsolatosan ismételten hivatkozott az Ütev.-ben foglaltakra, ami mellett az ügyvédi díjrendelet csupán az ügyvédi munkadíjnak a felszámítására és megállapítására vonatkozó előírásokat tartalmazza. Kiemelte, hogy az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az Ütev. vonatkozó rendelkezéseire észrevételt nem tett, az általa felhívott, közel 20 éves és régen meghaladott, nem precedensértékű bírósági határozatok pedig nem lehetnek irányadóak azért sem, mert azok a régi törvény idejéből származnak, amikor az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény volt hatályban. A felperes hivatkozott arra is, hogy az alperes soha nem kérte mérsékelni az ügyvédi munkadíj sikerdíjas részét, de annak mértéke igazodott a jogi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységhez, így a Győri Ítéltábla Pf.20.102/2025/3. számú határozatára figyelemmel azt az ítéltábla sem mérsékelheti.

[85] **Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében** a fellebbezésben foglaltakat fenntartotta, kiemelte, hogy a felperest 2017. november 10. napjától már nem illette meg a munkáltató egyoldalú döntése alapján az alapbér (garantált illetményén) felüli juttatás, így nem beszélhetünk annak visszavonásáról vagy csökkentéséről sem. A NEAK támogatást teljes egészében a felperes bérére fordította és arra is számolta el, amelyet a finanszírozást nyújtó NEAK is megfelelőnek tartott.

[86] **Az ítéltábla a felülbírálati jogkörét** a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között gyakorolta [Pp. 370. § (1) bekezdés], figyelemmel arra, hogy az

ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdés]. Ebben a körben a felperes fellebbezését részben megalapozottnak, az alperes fellebbezését megalapozatlannak találta.

[87] Az ítéltábla elsődlegesen rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 21. § (4) bekezdésének megsértésére tekintettel 2021. szeptember 1. napjától 2025. június 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 533 633 forint elmaradt munkabér és annak 2023. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező értékű kamat megfizetésére kötelező és a keresetet elutasító rendelkezéseit nem érte fellebbezés. Az ítéltáblának ebből következően az ügy érdemét érintően azt kellett csak vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 15. melléklet 3. pontja alapján megítélt 1 768 932 forint + 1 373 472 forint + 3 332 916 forint, összesen 6 475 320 forint elmaradt munkabér és annak kamata a felperest megilleti-e.

[88] Az alperes a fellebbezésében azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ennek jogi indokaként mindössze a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/C. § (3) bekezdését hívta fel, amely nem értelmezhető úgy, ahogy azt az elsőfokú bíróság tette.

[89] Az alperes azonban az elsőfokú bíróság ítéletének [76] bekezdésében foglaltakat tévesen értelmezte. Az elsőfokú bíróság ebben a teljes 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendeletben rögzített illetmény, illetve bértáblák változása miatti alapbér-emelkedés alperes általi biztosítását hiányolta, amiből a 2/C. § (3) bekezdése csak annyiban érdemelt kiemelés, hogy a kifizetésnél milyen kizáró rendelkezéseket kellett szem előtt tartani.

[90] A hivatkozott kormányrendelet az egyes egészségügyi dolgozók és egészségügyben dolgozók illetmény- vagy bérnövekedésének, valamint az ahhoz kapcsolódó támogatás igénybevételének részletes szabályairól rendelkezik. Meghatározza, hogy kik, azaz mely munkakörben dolgozók jogosultak az egészségügyi béremelésre, akik között ott van a védőnői munkakör is. Szabályozza a kormányrendelet a béremelés módját, köztük a 2/B. § (2) bekezdésében azt, hogy a védőnő havi illetménye nem lehet kevesebb, mint a 7. melléklet szerinti összeg, és rögzíti a rendelet az állami támogatás szabályait, meghatározza az egyes munkakörök besorolását és a fizetési kategóriákat is.

[91] Az elsőfokú eljárás során a csatolt iratokból, a keresetváltoztatásokból és az ellenkérelmekből is látható volt, hogy a bíróság és a felek számára is egyértelmű volt az, hogy ezt a rendeletet az évek során többször módosították, amelynek a célja az volt, hogy igazodjon az újabb egészségügyi béremelésekhez és az egészségügyi szolgálati jogviszony bevezetéséhez.

[92] A 7. melléklet a fentiek szerint meghatározza a védőnők bértábláját, a fizetési osztályok és a ledolgozott évekhez igazodó fizetési szintek rendszerében, a 15. számú melléklet pedig azt, hogy az egészségügyi szolgáltató a bérnövekedéshez milyen támogatást igényelhet. Ezek a támogatások az évek alatt változtak, emelkedtek, de sokszor azt a szolgáltató, azaz a munkáltató szabadon felhasználhatta. Azokban az esetekben azonban, amikor a módosítás célja kifejezetten a védőnők bérének az emelése volt, akkor a munkáltató a kapott támogatást csak arra a béremelésre fordíthatta, más célra nem használhatta. Az, hogy a támogatás a munkavállalókat megilleti, megjelenik a kormányrendelet 4. § (3) bekezdésében is, amely szerint a támogatás kizárólag az esedékes új alapbéremelés hónapjától alkalmazandó béremelésre, az ahhoz kapcsolódó mozgóbér elemek összegére, valamint az azokra tekintettel ténylegesen megfizetett szociális hozzájárulási adóhoz használható fel. A támogatás terhére az e rendeletben foglalt jogcímenen túl más jogcímen kifizetés nem teljesíthető.

[93] Ahogy arra a felperes a keresetlevelében utalt, a 15. számú mellékletben szereplő támogatási összegek kifejezetten az ágazati béremelésre tekintettel a perbeli időszakban külön-külön kormányrendeletekkel, három alkalommal módosultak. Ezek voltak

- a 139/2019. (VI. 14.) Korm. rendelet, aminek a 2022. január 1-től hatályos módosítása 98 274 forinttal emelte meg a bértámogatást;
- a 181/2023. (V. 16.) Korm. rendelet 2023. július 1-től hatályos módosítása, ami 101 924 forinttal emelte meg a bértámogatást és
- a 663/2023. (XII. 29.) Korm. rendelet 2024. március 1-től hatályos módosítása, ami a felperes fizetési szintváltása miatt (H8-ból ekkor került H9-be) 16 806 forinttal emelte meg a bértámogatást.

[94] Az első módosításkor a felperes ebből egyáltalán nem részesült, a második és harmadik alkalommal pedig az előírt összegtől jóval kisebb mértékben (III. számú keresetváltoztatásban részletezve). Az alperes nem vitatta, hogy a fenti kormányrendeletekkel biztosított támogatásokat igényelte és meg is kapta a NEAK-tól.

[95] Az alperes a fellebbezésében csak a marasztalás jogalapját vitatta – amivel azonban az ítéltábla a fenti kiegészítéssel egyetértett –, annak összecszerűségét nem, ezért az ezzel kapcsolatos döntést a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[96] A felperes a fellebbezésében csak az ügyvédi munkadíjban megítélt perköltség összegét vitatta, amellyel kapcsolatban az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal egyetértett az alábbiak szerint:

[97] Az ítéltábla ebben a körben elsődlegesen rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a 48. sorszámú kijavító végzésével a fellebbezett ítélet [82] bekezdés második mondatában a 2025. május 27. napján megtartott tárgyalás vonatkozásában felszámított és általa figyelembe nem vett 95 000 forintot a felszámítással egyezően 110 000 forintra kijavította, így a fellebbezést ennek tükrében bírálta felül.

[98] Az elsőfokú bíróság az óradíj alapú munkadíjat 110 000 forint + 120 000 forint + 15 000 forint + 57 000 forint = 302 000 forinttal mérsékelte, amelyből a fellebbezés a fenti tárgyaláson való megjelenésre felszámított 110 000 forintot és az azt követő II. keresetváltoztatásra felszámított 120 000 forint levonását kifogásolta érdemben.

[99] Az ítéltábla egyetértett azzal a fellebbezési érveléssel, hogy a felperesi képviselő a 2025. május 27-i tárgyaláson megjelent, azon 11:00 órától 12 óra 54 percig jelen volt és érdemi nyilatkozatokat tett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 192. § (1) bekezdés c) és d) pontja alapján a felperes önhibájára nem hivatkozva halasztotta el a tárgyalást és kapott határidőt a felperes a keresetváltoztatás és a tárgyaláson hivatkozott bírósági döntések anonimizált példányainak a becsatolására.

[100] Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy a felperesnek a halasztás iránti kérelme egyébként mennyiben zárja ki azt, hogy az arra a tárgyalásra megjelölt költségtételt ne vegye figyelembe, azonban az ítéltábla nem értékelte úgy, mint ami költséget szükségtelenül okozott a felperes, amellet, hogy a felperesnek azzal az érvelésével az ítéltábla nem értett egyet, hogy az alperesnek a hozzájárulása miatt közös kérelemnek minősülne a tárgyalás elhalasztása.

[101] A II. keresetváltoztatással felszámított 120 000 forint ügyvédi munkadíj esetében sem vezette le az elsőfokú bíróság, hogy azt a perköltség megállapítása során miért nem vette figyelembe, miért vonta le, de tény, hogy a felperes közel 20 oldalas beadványt nyújtott be mellékletekkel együtt, amire a felszámított 4 x 30 000 forint ügyvédi munkadíj nem volt eltúlzott és indokolatlan sem. A beadvány részletes számításokat, táblázatokat tartalmazott, így nem fogadta el az ítéltábla azt az alperesi érvelést, hogy az a tárgyaláson előadható lett volna.

[102] A fentiek alapján az ítéltábla a felperesnek az elsőfokú eljárásban az óradíjalapú munkadíját 230 000 forinttal növelten állapította meg, összesen 1 252 500 forintban.

[103] Az ítéltábla ezt követően vizsgálta az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött, az elsőfokú bíróság által elutasított ügyvédi munkadíjat ért felperesi fellebbezést. Ennek elbírálása során abból indult ki, hogy az Ütev. 28. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi megbízás szabad megállapodás tárgya, amely az Ütev. 30. § (1) bekezdése alapján a megbízási díjra is vonatkozik. Ennek az Ütev. 30. § (3) bekezdése annyiban állít korlátot,

hogy a megbízási szerződésben kikötött, az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíj, az ún. „sikerdíj” bíróság előtt nem érvényesíthető annyiban, amennyiben annak összege a teljes ügyvédi munkadíj kétharmadát meghaladja. A sikerdíjas megállapodás tehát nem tilos és a kétharmad feletti rész tekintetében sem érvénytelen, csak a bíróság előtt nem érvényesíthető. A jogi képviselőt ellátására létrejött megbízási szerződésben érvényesen köthetnek ki a felek sikerdíjat, amely az ügy eredményes ellátásáért, annak arányában jár a megbízottnak (BDT2016. 3579.).

[104] Az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíjat (sikerdíjat) a perben akkor érvényesíthet, ha a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben meghatározott, a sikerdíjra vonatkozó feltételek a bíróság perköltségről való döntésének (határozatának) meghozatala időpontjában fennállnak és a szerződés a sikerdíj összegének meghatározásához szükséges adatokat vagy a sikerdíj összegét tartalmazza (Kúria Kf.45.207/2021/3.). A felperes és jogi képviselője a megbízási szerződés 11. pontjában kötötte ki a sikerdíjat, amelyre felszámított 802 585 forintos összeg nem haladja meg az Ütev. 30. § (3) bekezdésében meghatározott mértéket.

[105] Az elsőfokú bíróság tehát ebből következően tévesen értelmezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt rendelkezést, ugyanis a fentebb hivatkozott Ütev. alapján a megbízási szerződésbe foglalt ügyvédi munkadíj tartalmazhatja az eredményességhez kötött munkadíjrészt is.

[106] Mindezek alapján az elsőfokú eljárásban a felperest összesen 1 252 500 forint + 802 585 forint = 2 055 085 forint perköltség illetné meg 100% pernyertesség esetén.

[107] Tekintettel azonban arra, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, a pernyertesség – pervesztesség aránya nem változott, így a felperest a fenti 2 055 085 forintnak a 78,6%-a illeti meg, 1 615 296 forint összegben. Ebből kell levonásba helyezni a Pp. 82. § (2) bekezdése szerint az alperesnek az elsőfokú eljárásban elért pernyertességéhez igazodó, az elsőfokú ítéletben nem vitatott 214 214 forintban megállapított perköltséget, amely alapján a felperest az elsőfokú eljárásban megillető perköltség összege 1 615 296 forint - 214 214 forint = 1 401 082 forint.

[108] Az ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a felperest megillető perköltség tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdés második fordulata alapján megváltoztatta és az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegét felemelte.

[109] A másodfokú eljárásban az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a 100%-ban pernyertes felperest megilleti a fellebbezési ellenkérelemben a Pp. 81. § alapján 135 000 forint összegű ügyvédi munkadíjban felszámított perköltség, a Pp. 83. § (1)

bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint.

[110] A felperes fellebbezésében 1 615 296 forintra kérte a perköltség megemelését, amellyel szemben az ítéltábla 1 401 082 forintot tartott megalapozottnak, ami ebben a részben 86,7%-os pernyertességet eredményez. Erre tekintettel a felszámított 114 000 forint perköltségből 98 838 forintra tarthatna igényt. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében 60 000 forint ügyvédi munkadíjat számított fel, melyből a 13,3%-os pernyertességéhez igazodóan 7980 forint illetné meg. A Pp. 82. § (2) bekezdésének szem előtt tartásával az ítéltábla a felperes részére a különbözetet 98 838 forint - 7980 forint 90 858 forint másodfokú perköltséget állapított meg a Pp. 83. § (2) bekezdése és a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[111] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg. A Pp. 512. § (2) bekezdése szerint, ha a per tárgya bérkülönbözet, akkor annak egy évi összegét kell a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékeként figyelembe venni. Ez alapján az ítéltábla az alperesi fellebbezésben megjelölt 6 475 320 forintra szemben a követeléssel érintett időszak első évére (2022) számított havi 98 274 forint munkabérkülönbözettel számolt, ami $12 \times 98\,274$ forint = 1 179 288 forint. Ez képezte az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték megállapításának alapját, amely után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított illeték 94 343 forint.

[112] Az alperes ahogy az elsőfokú, úgy a másodfokú eljárásban is személyes illetékmentes, azonban az alperes a fellebbezésével egyidejűleg ennek ellenére megfizetett 518 026 forint fellebbezési illetéket a Miskolci Törvényszék számlájára. A személyes illetékmentesség alapján a fenti 94 343 forint illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad, míg a Miskolci Törvényszéknek megfizetett 518 026 forint befizetés visszatérítését kezdeményezheti.

[113] A felperes fellebbezésére tekintettel a pertárgy értéke és az illetékszámítás alapja a fellebbezésben kért 1 615 296 forint és az elsőfokú bíróság által megítélt 514 801 forint különbözete, azaz 1 100 495 forint volt, ami után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított és a feleket megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra tekintettel feljegyzett illeték 88 040 forint. Ebben a körben a fellebbezés csak részben vezetett eredményre, de a felperes munkavállalói költségkedvezménye és az alperes személyes illetékmentessége okán az teljes mértékben az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

[114] Az ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[115] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglalt megengedő szabály hiányában nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2026. július 8.

Dr. Bakó Pál s. k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s.k. előadó bíró,
Dr. Rózsavölgyi Bálint s.k. bíró